

Arrest

nr. 54 265 van 11 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die *loco* advocaat D. CHABOT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 augustus 2007 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 9 april 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Op 5 september 2008 bij arrest nr. 15 637 wordt het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal verworpen.

Op 2 oktober 2010 wordt verzoeker ter kennis gebracht van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Op 10 oktober 2008 dient verzoeker opnieuw een asielaanvraag in. Op 16 april 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Deze beslissing wordt op 16 april 2009 ingetrokken. Vervolgens neemt de commissaris-generaal op 16 december 2009 de beslissing waarbij de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Op 20 april 2010 bij arrest nr. 41 963 wordt het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal verworpen.

Op 11 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 17 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. De datum van kennisgeving van de beslissing aan verzoeker is onbekend. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend door :

*J., S. (R.R.: 000)
geboren te M. op 21.11.1967
nationaliteit: Somalië(Rep.)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

De aanvraag om machtiging tot verblijf is vergezeld van een identiteitskaart en een geboortecertificaat. Beide documenten werden reeds voorgelegd bij betrokkenes asielaanvraag d.d. 24.08.2007. Hierbij dient verwezen te worden naar de beslissing die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nam op 05.09.2008. Er werd het volgende geconcludeerd: ‘Verzoekers identiteitsdocumenten komen bedrieglijk voor zodat er geen bewijswaarde kan worden aan gehecht inzake zijn identiteit en nationaliteit’. ‘Verzoeker maakt geenszins aannemelijk afkomstig te zijn van Somalië’ en ‘verzoekers verklaringen aangaande zijn identiteit, ethnische afkomst en nationaliteit zijn ongeloofwaardig en komen leugenachtig voor’. Op 17.12.2009 oordeelde het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen eveneens dat verzoeker het niet aannemelijk kon maken dat hij werkelijk de Somalische nationaliteit bezit. De Dienst Vreemdelingenzaken kan betrokkenes aanvraag bijgevolg onmogelijk in overweging nemen als zijn identiteit niet met zekerheid vaststaat. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om een aanvaardbaar identiteitsdocument voor te leggen. Hij dient zich bijgevolg te richten tot de bevoegde ambassade om een aanvaardbaar identiteitsdocument te bekomen.

De advocaat had zich in het verzoekschrift kunnen beroepen op de documentaire vrijstelling aangezien de asielpcedure van betrokkene nog lopende was op datum van indiening van onderhavig verzoekschrift. Deze asielaanvraag werd echter afgesloten op 22.04.2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de beslissing ‘Weigering Vluchtelingenstatus – Weigering Subsidiaire Bescherming’. De administratie is verplicht om over te gaan tot een beslissing rekening houdende met alle relevante elementen waarover zij op dat ogenblik beschikt. Aangezien wij vaststellen dat de asielpcedure van betrokkene thans is afgelopen, kan hij zich niet meer beroepen op een documentaire vrijstelling, zoals voorzien in artikel 9bis§1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Bovendien stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 26.814 d.d. 30.04.2010 het volgende: “het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken

zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren”.

Tot slot kan vastgesteld worden dat er geen rechtvaardiging aanbracht is voor de afwezigheid van een identiteitsdocument (zoals begrepen in de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b)).

Derhalve zijn betrokkenen niet vrijgesteld om de nodige identiteitsdocumenten voor te leggen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de zorgvuldigheidsplicht en van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker wijst op een tegenstrijdigheid in de bestreden beslissing waar enerzijds wordt gesteld dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van de nationale identiteitskaart en anderzijds wordt gesteld dat *“de aanvraag om machtiging tot verblijf is vergezeld van een identiteitskaart en een geboortecertificaat.”* Voor verzoeker is het bijgevolg onduidelijk of de bestreden beslissing tot stand kwam op grond van de juiste documenten en overwegingen.

Verzoeker stelt dat hem ten onrechte wordt verweten geen beroep te hebben gedaan op de documentaire vrijstelling terwijl verzoeker in zijn aanvraag uitdrukkelijk heeft gewezen op de documentaire vrijstelling op grond van de openstaande asielaanvraag. Verweerder bevestigt zelfs dat verzoeker genoot van de documentaire vrijstelling.

Verweerder stelt ten onrechte dat hij zich had moeten wenden tot de vertegenwoordiging van zijn land in België ten einde een paspoort te bekomen terwijl zulks onmogelijk is voor verzoeker en hij verweerder hierop heeft gewezen in zijn aanvraag. Er is immers geen officiële vertegenwoordiging aanwezig van Somalië, noch in België, noch in de ons omringende landen. Voor verzoeker is het volstrekt onmogelijk om een nationaal erkend paspoort te verschaffen. Hij is zelfs niet in de mogelijkheid zich tot een officiële vertegenwoordiging te wenden. Deze motivering houdt geen steek.

Verzoeker wijst opnieuw naar zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. In de aanvraag, met name het ingevuld typeformulier, heeft verzoeker zijn identiteitskaart gevoegd en gewezen op het feit dat zijn asielaanvraag nog lopende was. Verzoeker voldeed aan de identiteitsvoorwaarden en zijn aanvraag kan niet worden afgewezen als onontvankelijk bij gebreke aan voldoen aan identiteitsvoorwaarden van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

2.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de motiveringsplicht dient erop te worden gewezen dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet vergezeld ging van de door de wet gestelde voorwaarde van een identiteitsdocument of een geldige motivering om verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde.

Waar verzoeker wijst op de tegenstrijdigheid in de beslissing met betrekking tot het door hem ingediende identiteitskaart, stelt de Raad vast dat verzoekers grief steunt op een onvolledige lezing van de motieven in de beslissing. Verweerder stelt immers uitdrukkelijk dat het door verzoeker ingediende identiteitskaart niet kan worden aanvaard aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds oordeelde dat er geen bewijswaarde kan worden gehecht aan dit identiteitsdocument en deze bedrieglijk voorkomt. Ook de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde in zijn beslissing van 17 december 2009 dat verzoeker niet aannemelijk maakt werkelijk de Somalische nationaliteit te bezitten. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het motief in de beslissing met betrekking tot het door hem ingediende identiteitskaart onduidelijk of onvoldoende is.

Uit het verzoekschrift zelf blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Er dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar verzoeker stelt dat hem ten onrechte wordt verweten geen beroep te hebben gedaan op de documentaire vrijstelling terwijl hij in zijn aanvraag uitdrukkelijk heeft gewezen op de documentaire vrijstelling op grond van de openstaande asielaanvraag, merkt de Raad vooreerst op dat de bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager. Verweerder stelt in de bestreden beslissing vast, in overeenstemming met de stukken van het dossier, dat verzoekers asielaanvraag werd afgesloten op 22 april 2010. De administratie is verplicht om rekening te houden met alle relevante elementen waarover hij beschikt op het ogenblik dat de bestreden beslissing wordt genomen. Uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat verzoeker tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2009 een beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 41 963 worden de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus geweigerd op 20 april 2010. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker een cassatieberoep heeft ingediend bij de Raad van State waardoor het arrest van 20 april 2010 definitief is. Dit wordt evenmin betwist door verzoeker. Waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat *“Aangezien wij vaststellen dat de asielpprocedure van betrokkene thans is afgelopen, kan hij zich niet meer beroepen op een documentaire vrijstelling, zoals voorzien in artikel 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.”*, toont verzoeker aldus niet aan dat het motief kennelijk onredelijk is. De Raad merkt bovendien op dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die hij heeft ingesteld, en indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren, te meer nu de bewijslast voor het voldaan zijn aan de voorwaarden van de aanvraag om machtiging tot verblijf, rust op de aanvrager. De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

Verzoeker wijst op het feit dat er geen officiële vertegenwoordiging aanwezig is van Somalië en dat hij hierdoor zich in de volstrekte onmogelijkheid bevindt om zich een nationaal erkend paspoort aan te schaffen waardoor het motief zich te richten tot de bevoegde ambassade ‘geen steek houdt’. De Raad stelt vast dat ook deze grief berust op een onvolledige lezing van de motivering in de beslissing. Verweerder stelt immers vast, verwijzend naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 5 september 2008 en de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde Somalische afkomst of nationaliteit, dat zijn verklaringen ongeloofwaardig en leugenachtig voorkomen en dat hij niet aannemelijk kon maken dat hij werkelijk de Somalische nationaliteit bezit. Waar verweerder concludeert

dat verzoeker alles in het werkt dient te stellen om een aanvaardbaar identiteitsdocument voor te leggen en zich bijgevolg dient te richten tot de bevoegde ambassade, maakt verzoeker niet aannemelijk dat het motief kennelijk onredelijk is en dat deze motivering geen steek zou houden.

Waar verzoeker ten slotte verwijst naar het door hem bijgevoegde identiteitskaart en in zijn aanvraag zijn 'lopende asielaanvraag' heeft vermeld waardoor de aanvraag niet kan worden afgewezen als onontvankelijk, wijst de Raad op de bespreking hierboven en het feit dat uit de beslissing duidelijk blijkt dat aan de ingediende identiteitskaart geen bewijswaarde kan worden gehecht en dat zijn asielaanvraag definitief is afgesloten op 22 april 2010 bij arrest nr. 41 963 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uit artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1 van dezelfde wet bepaalt evenwel dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (zie ook ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33)

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager. Uit voormelde bepaling volgt aldus dat de vreemdeling over een identiteitsdocument dient te beschikken om een aanvraag tot machtiging tot verblijf te kunnen doen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft en dat dit een ontvankelijkheidsvoorwaarde is. Aangezien in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat aan de ingediende identiteitskaart geen bewijswaarde kan worden gehecht en dat verzoekers asielaanvraag definitief is afgesloten op 22 april 2010 bij arrest nr. 41 963 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, kan verweerder met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaren.

Verzoeker maakt met betreffend betoog op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de

staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard wegens gebrek aan een kopie van een (aanvaardbaar) nationale identiteitskaart en gebrek aan een geldige motivering om hem vrij te stellen van de documentaire voorwaarde, is niet kennelijk onredelijk noch onjuist. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel is geschonden.

Waar verzoeker nog de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM heeft hij nagelaten uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormeld artikel schendt. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet en van de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, B.S. 4 juli 2007.

Verzoeker stelt dat verweerder ten onrechte voorhoudt dat hij dient aan te tonen dat hij zich in het geval van de documentaire vrijstelling bevond terwijl hij dit enkel dient aan te tonen indien hij geen lopende asielpcedure heeft. Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet stelt immers dat geen identiteitsdocument nodig is wanneer men zich in een asielpcedure bevindt. Men dient niet 'op geldige wijze aan te tonen', het louter in een toestand bevinden van een asielpcedure is voldoende. Verzoeker heeft niet alleen letterlijk gesteld zich nog in de asielpcedure te bevinden, hij heeft bovendien de stukken toegevoegd. Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet wordt geschonden.

Verzoeker stelt vervolgens dat hij een nationale identiteitskaart heeft voorgelegd, hetgeen wordt beaamd door verweerder in de bestreden beslissing. Daarenboven heeft verzoeker een geboorteakte gevoegd. Verweerder schendt artikel 9bis, § 1 en de omzendbrief van 21 juni 2007 door de nationale identiteitskaart niet te aanvaarden.

Tenslotte stelt verzoeker dat verweerder verwijst naar de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die zijn twijfels uitdrukte met betrekking tot de identiteit van verzoeker. Deze beslissing werd echter ingetrokken door de commissaris-generaal. Verweerder is niet bevoegd een beoordeling te maken over de valsheid van een document. Verweerder kon beroep doen op gespecialiseerde diensten om de waarachtigheid van de documenten te onderzoeken. Verweerder schendt aldus de formele en materiële motiveringsplicht, overschrijdt zijn bevoegdheid en maakt zich schuldig aan machtsafwendings.

2.4 Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- *de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toegelaten cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- *de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”*

De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (zie ook ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer* 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag tot machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een 'aanvaardbaar' kopie van de nationale identiteitskaart en omdat de asielprocedure definitief is afgesloten, is de documentaire vrijstelling niet meer van toepassing op verzoeker. Zoals in de bespreking onder het eerste middel reeds werd gesteld wijst de Raad erop dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die hij heeft ingesteld, en indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren, te meer nu de bewijslast voor het voldaan zijn aan de voorwaarden van de aanvraag om machtiging tot verblijf, rust op de aanvrager. Verzoeker wijst correct op artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet en de documentaire vrijstelling indien of zolang de asielprocedure van de aanvrager hangende is. Echter de asielprocedure van verzoeker is afgesloten op 22 april 2010 bij arrest nr. 41 963 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hetgeen niet wordt betwist door verzoeker. Verzoeker heeft tegen het voormeld arrest geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Verzoeker heeft de aanvraag om machtiging tot verblijf sindsdien niet aangevuld met een motivering dat het voor hem onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven. Waar verzoeker verwijst naar de door hem ingediende identiteitskaart en het geboortecertificaat, wijst de Raad naar de bespreking onder het eerste middel. Verweerder aanvaardt deze documenten niet aangezien door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers Somalische afkomst en nationaliteit. Aan de documenten kan geen bewijswaarde worden gehecht. Een schending van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet en van de omzendbrief van 21 januari 2007 wordt niet aangetoond.

Verzoeker stelt dat verweerder in de bestreden beslissing verwijst naar een beslissing van de commissaris-generaal die vervolgens werd ingetrokken. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen op 17 december 2009. De beslissing die door de commissaris-generaal werd ingetrokken is de beslissing van 16 april 2009. Verzoekers grief berust aldus op een verkeerde lezing van de motivering in de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt dat verweerder niet bevoegd is een beoordeling te maken over de valsheid van een document en beroep kan doen op gespecialiseerde diensten om de waarachtigheid van de documenten te onderzoeken. Verweerder stelt in de bestreden beslissing dat de ingediende identiteitskaart en het geboortecertificaat niet kan worden aanvaard en verwijst naar de beslissing van de commissaris-generaal en het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beroep waaruit blijkt dat er geen

bewijswaarde kan worden gehecht aan deze documenten en geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde identiteit en nationaliteit. Verweerder steunt zijn oordeel aldus op 'gespecialiseerde diensten' en verweerder heeft weldegelijk de bevoegdheid te twifelen aan de echtheid van de documenten. Aangezien de bewijslast rust bij de aanvrager dient verzoeker de bewijswaarde van de door hem ingediende documenten aan te tonen en de motivering te weerleggen. Verzoeker beperkt zijn grief echter met de loutere bewering dat verweerder de bewijswaarde niet mag beoordelen, zonder zijn identiteit en nationaliteit aannemelijk te maken en de motivering in de beslissing te weerleggen. De grief dat verweerder zijn bevoegdheid heeft overschreden wordt niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele en materiële motiveringsplicht wordt verwezen naar de bespreking onder het eerste middel.

Verzoeker voert niet het minste element aan waaruit blijkt dat een ongeoorloofd oogmerk het enige doel is van de bestreden beslissing. Er wordt niet aangetoond op welke wijze machtsafwijking is gepleegd. Verweerder zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet voldoet aan de voorwaarden om de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk te verklaren, toch ontvankelijk verklaren.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN